

ESCALEM EL CONFLICTE PER UNA EDUCACIÓ PÚBLICA DE QUALITAT

Les històriques vagues protagonitzades pel professorat català la setmana del 16 al 20 de març, han tingut una resposta massiva mai vista des de les vagues del 1988 degut al menyspreu i la inacció mostrades pel Departament d'Educació que no cedeix ni un mil·límetre en els seus postulats remetent-se una i altra vegada a l'inacceptable acord de la vergonya a que va arribar amb els sindicats buròcrates CCOO i UGT. Un cop arribat a aquest punt, el conflicte educatiu entra en una nova fase.

Les lliçons que ens deixa el darrer cicle de vagues

Tot i la decepció per l'actitud del Departament d'Educació que, sobretot a través del seu Conseller de Presidència Albert Dalmau (substitut de la Consellera d'Educació Esther Niubó), ha mostrat un obert menyspreu i una nul·la capacitat de rectificació, el darrer cicle de vagues ens deixa una sèrie de lliçons que han de servir al professorat català per aconseguir la victòria en aquesta lluita per una educació pública i de qualitat. Una lluita que, aquesta vegada, compta amb una correlació de forces favorable als docents, tal com es va veure als carrers de tot Catalunya durant la setmana del 16 al 20 de març.

D'una banda, cal destacar com un dels tresors més grans d'aquesta lluita, el grau d'autoorganització del professorat. Són cada vegada més els centres que estan organitzats en assemblea, les accions docents estan assolint un grau de radicalitat que no es veia des de feia anys mostrant la determinació del col·lectiu per defensar amb unghes i dents els drets del seu alumnat a una educació pública i de qualitat. Les assemblees municipals i de zona també estan molt concorregudes i s'observa un embrió d'assemblees catalanes que va reunir molts docents a la Nau Bostik (28 de febrer) i a l'escola Antaviana (21 de març) i que el proper 18 d'abril es tornarà a reunir per valorar com continuar la lluita. Aquesta organització de base és fonamental per garantir el "Cap acord sense consulta", un lema que ha estat imposat des de la base i que són un triomf de les assemblees que reivindicuem.

Per altra banda, les massives vagues del mes de març també han suposat el desbordament del sindicalisme burocràtic de CCOO i UGT que han vist com el professorat ha rebutjat de forma aclaparadora el seu acord de la vergonya. A més, la carta adreçada a la direcció de CCOO Educació per les seves bases mostra la gravetat de la seva situació. Aquest cop els acords que porten molles no han desmobilitzat el col·lectiu sinó tot el contrari: l'han esperonat per exigir reformes estructurals en el sistema educatiu públic.

Quin és el camí a seguir a partir d'ara?

L'escenari que s'obre a partir d'ara amb les premisses plantejades més amunt és alhora complicat i il·lusionant. Davant de l'immobilisme del Departament d'Educació cal enfortir aquesta estructura embrionària de base coordinant cada vegada més les diferents assemblees (centre, territorials i catalana) per escalar el conflicte. Això vol dir estendre'l a tot l'àmbit d'uns serveis públics depauperats amb la convocatòria d'una Vaga General de tot el sector públic, situar l'educació pública com un problema social i implicar les famílies i l'alumnat com a motor de la reivindicació (celebració d'assemblees conjuntes a l'aire lliure). En l'àmbit municipal cal presentar mocions als ajuntaments reivindicant l'adopció de mesures estructurals per aconseguir una educació pública de qualitat. També és molt important empaperar els centres amb cartells reivindicatius durant els dimecres grocs i acordar mesures de pressió envers el Departament d'Educació com les de no realitzar sortides ni colònies (a dia d'avui ja són més de 500 els centres que ho han acordat), no portar Treballs de Recerca, no organitzar jornades de portes obertes ni celebrar graduacions.

Per últim, escalar el conflicte també significa estendre'l al conjunt de la classe treballadora buscant la solidaritat de la resta de col·lectius en lluita a cada barri, centre d'estudis i de treball i protagonitzar accions cada vegada més contundents com tancades als centres i als serveis territorials, a banda de continuar amb els talls de carreteres que tan bon resultat van donar en unes jornades de vaga que cal tornar a convocar afegint l'instrument de la caixa de resistència com a garant de la continuïtat de la lluita i de la seva extensió a tota la societat catalana.

**ESCALEM EL CONFLICTE EDUCATIU!
DOCENTS, FAMÍLIES I ESTUDIANTS, UNIDES I ENDAVANT!
PER UNA EDUCACIÓ PÚBLICA, GRATUÏTA I DE QUALITAT**

www.cobas.cat